

вали за своя та честь, за слава на отечество то си; но за каквото тѣ и да сѣ са бѣяли, то сичко было земно, временно. Высоко то, къмъ което трѣба да са стреми чловѣкъ, вѣчно то и неизмѣнно то, което ѣ по скѣпо отъ злато то и отъ драгоцѣнны тѣ камъне, — *Божіе шо царство, коешо обѣма сички шѣ хора безъ исключеніе, царство, въ коешо нѣма ни господинъ, ни робъ, въ коешо царъ шѣ ѣ равенъ съ сирмаха, въ коешо управява любовь ша и духъ шѣ на мира, койшо не знае ни война, ни крѣвопролишіе* — туй царство было скрито отъ древни тѣ; затуй древни тѣ хора предавали са на похоти тѣ и на сърдечны тѣ желанія, за туй не помогнахъ на Гръція сички тѣ и искусства имъдрость, за туй народъ тѣ ходялъ въ сѣнка та и въ смъртна та тъмота. Богаты тѣ и знатны тѣ потѣвали въ роскошность, но не могли да заглушѣтъ гласа на съвѣсть та, която търсяла Бога; народъ тѣ са молялъ и приносялъ жертвы на кумиры тѣ, но осѣщаль, че тѣзи богове не могатъ да му помогнахъ. Тържественны тѣ ходове и жѣртвоприношенія та, проричанія та и тълкуванье то на знаменія та докарвали смѣхъ на самы тѣ жрецы: двама римски авгуры не могли да са срѣшнахъ безъ смѣхъ. Наистина, нѣкои хора, като Сократа, предосѣщали нѣколко истиннаго Христа и Бога, но тѣхно то ученіе не прониквало въ народа, защото нѣмало въ него божественна сила; таквыи хора были само искрицы отъ свѣтлина, които скоро огасвали и правяли ѣще по силенъ всеобщія мракъ. Чловѣчество то жеднѣяло за спасеніе, жеднѣяло за разрѣшеніе отъ грѣхове тѣ си, жеднѣяло за чисто Богопознаніе и за чисто Богопочитаніе; и кой другій бы могълъ да принесе по добро то, ако не Самъ Господь? Той проводилъ Единороднаго Сына Своего Иисуса Христа, Спасителя на мѣръ, въ средѣ развратенія и разваленія родъ чловѣческій, и заедно съ туй евила са нова сила въ изнемогнахъ тѣ души. Отъ него, отъ Самаго Царя на царье тѣ основа са царство, което ѣ много по обширно отъ Александрова та или Августова всемірна монархія;